

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **FAIPON s. r. o.**
sídlem náměstí 5. května 4/3, Poděbrady

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 14. 5. 2018, č. j. 08422-29/2017-ERU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V projednávané věci jde o posouzení zákonnosti rozhodnutí o zrušení licence na výrobu elektřiny.

2. Žalobkyni byla dne 3. 12. 2015 udělena rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 10005-48/2015-ERU licence č. 111533672 pro podnikání v energetických odvětvích s předmětem podnikání „výroba elektřiny“.
3. Dne 17. 8. 2017 bylo se žalobkyní zahájeno řízení o zrušení licence, neboť žalovaný měl pochybnost, zda splňuje podmínku vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení uvedenému na licenci (fotovoltaická elektrárna Bílina; dále též „FVE Bílina“). Žalovaný totiž zjistil, že dne 3. 4. 2017 společnost Administrace insolvenční CITY TOWER, v. o. s., insolvenční správce dlužníka ENERGOSUN a. s., vypověděla žalobkyni nájemní smlouvu, na základě které žalobkyni společnost ENERGOSUN pronajímala od 1. 10. 2015 energetické zařízení sloužící k licencované činnosti.
4. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2017, č. j. 08422-23/2017-ERU, žalovaný zrušil žalobkyni licenci na výrobu elektřiny podle § 10 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), neboť přestala disponovat užívacím právem k energetickému zařízení. V odůvodnění odkázal na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2017, č. j. KSBR 28 INS 27141/2015-B-97, jímž byl podle § 256 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, zamítnut návrh žalobkyně na zrušení výpovědi nájemních smluv.
5. Rada Energetického regulačního úřadu rozklad žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v podané žalobě shrnula, že nájemní smlouva byla vypověděna insolvenčním správcem společnosti ENERGOSUN podle § 256 odst. 1 insolvenčního zákona. Vzhledem k tomu, že s výpovědí nesouhlasila, podala podle § 256 odst. 2 insolvenčního zákona u soudu žalobu, již se domáhala zrušení výpovědi z nájmu soudem. Krajský soud v Brně žalobu nejprve vedl jako incidenční spor pod sp. zn. 28 IC 1987/2017. Následně však bylo vyhodnoceno, že se nejedná o incidenční spor a rozhodl o návrhu žalobkyně v rámci insolvenčního řízení. S tímto postupem žalobkyně nesouhlasila, proto podala námitku věcné nepřislušnosti soudu a domáhala se, aby věc rozhodl obecný soud žalovaného. Námitku věcné příslušnosti soud zcela ignoroval a dne 17. 10. 2017 rozhodl o zamítnutí žaloby na neplatnost výpovědi. Proti rozhodnutí krajského soudu nebylo přípustné podat řádný opravný prostředek.
7. Žalobkyně je přesvědčena, že insolvenční soud neprojednával věc jako žalobu. Nemohlo tedy dojít k vydání meritorního rozhodnutí. Závěry správního orgánu odkazující na rozhodnutí soudu jsou proto nesprávné. Žalovaný byl povinen sám přezkoumat platnost výpovědi z nájmu. To však neučinil.
8. Výpověď z nájmu byla insolvenčním správcem motivována snahou poskytnout licenci pro výrobu elektrické energie na fotovoltaické elektrárně Bílina společnosti PEGDUN, s. r. o. na úkor žalobkyně. Insolvenční správce následně uzavřel nájemní smlouvu se společností PEGDUN za téměř obdobných podmínek, jaké byly sjednány v původní nájemní smlouvě se žalobkyní. Je tedy zjevné, že nedošlo ke zlepšení pozice věřitelů, což bylo jedinou legitimní motivací k těmto krokům. Jednání insolvenčního správce je nestandardní a poškozují ústavně zaručená práva žalobkyně.

9. Závěr žalovaného o platnosti výpovědi z nájmu neobstojí, neboť je neodůvodněný a nepodložený. O platnosti výpovědi z nájmu nebylo meritorně rozhodnuto, přesto správní orgány na vlastní zjištění a hodnocení skutkového stavu rezignovaly.
10. Žalobkyně dále upozornila, že napadené rozhodnutí mělo být vyhotoveno 14. 5. 2018, nicméně bylo jí doručeno až 16. 9. 2018. Není zřejmé, z jakých důvodů bylo odeslání rozhodnutí zdržováno. Během této doby navíc došlo k zásadní změně personálního obsazení Rady žalovaného, mj. i ke jmenování nového předsedy. Došlo tedy k porušení § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V době vydání rozhodnutí dne 14. 5. 2018 byl v čele Rady Ing. V. O., zatímco v okamžiku odeslání a doručení rozhodnutí žalobkyni již funkci předsedy vykonával JUDr. PhDr. V. K. (od 1. 8. 2018). Písemnost tedy nebyla doručena správním orgánem, který ji vyhotovil.
11. Vydáním rozhodnutí se podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumí předání stejnopisu k doručení. Žalobkyni bylo rozhodnutí doručeno prostřednictvím veřejné datové sítě. Je proto zarážející, že došlo k takto dlouhému časovému prodlužení mezi vydáním rozhodnutí a jeho oznámením žalobkyni. Tato skutečnost vzbuzuje důvodné pochybnosti o zákonnosti celého procesu, obzvlášť za situace, že v mezidobí došlo k personálním změnám Rady žalovaného. Není zřejmé, zda byla prodleva způsobena administrativním pochybením nebo jinými okolnostmi.
12. Navíc mezi vydáním napadeného rozhodnutí a jeho oznámením došlo k zásadní změně skutkového a právního stavu. Lze mít důvodně za to, že by za skutkového stavu existujícího v době odeslání rozhodnutí nemohlo být rozhodnutí o rozkladu vůbec vydáno. Žalobkyně a třetí osoby po řadu měsíců postupovaly v nevědomosti o tom, že rozhodnutí již bylo přijato. V dobré víře jednaly, jako kdyby rozhodnutí neexistovalo. Učinily právní jednání, jehož platnost a účinnost je napadeným rozhodnutím relativizována a anulována. Žalovaný přehlíží kafrský rozměr celé věci, že vydané rozhodnutí bylo zainteresovaným subjektům utajováno. Popsaným jednáním došlo ke vzniku škody, kterou bude nutné vymáhat po státu, nedejde-li k nápravě v tomto soudním řízení.
13. Rada žalovaného podle žalobkyně vycházela ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně. Řídila se jeho nesprávným závěrem o platnosti výpovědi nájemní smlouvy. Před vydáním napadeného rozhodnutí měl být řádně ověřen aktuální skutkový stav. Teprve tehdy by jej bylo možné převzít do rozhodnutí, případně jej upravit. Napadené rozhodnutí tak nebylo vydáno v souladu s právními předpisy.
14. Jednáním Rady došlo rovněž k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti dle § 6 odst. 1 správního řádu. Správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bezodkladně, případně do 30 dnů od zahájení řízení (§ 71 správního řádu). Rozklad byl podán 2. 1. 2018, přičemž napadené rozhodnutí bylo sice vydáno 14. 5. 2018, ovšem doručeno až 16. 9. 2018. Žalobkyně tak byla více než osm měsíců v právní nejistotě ohledně toho, zda jí bude licence na výrobu elektřiny ponechána či nikoliv.
15. Z popsanych důvodů žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí Rady, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
16. V doplnění žaloby ze dne 6. 12. 2018 žalobkyně dodala, že po doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni vydal žalovaný dne 17. 9. 2018 rozhodnutí o udělení licence na

výrobu elektřiny společnosti PEGDUN. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný cíleně otálel s rozesláním rozhodnutí až do doby, než bude nová licence udělena.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul skutkové okolnosti případu. Pro dokreslení situace dodal, že licence byla udělena žalobkyni, kapitálově propojené s vlastníkem elektrárny ENERGOSUN, patrně za účelem vyvedení majetku ze společnosti ENERGOSUN, která dlužila kupní cenu za koupi fotovoltaické elektrárny. Insolvenční správce dlužníka ENERGOSUN dne 30. 3. 2017 vypověděl žalobkyni nájemní smlouvy, na základě čehož žalobkyně pozbyla užívací právo k elektrárně. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2017 byl návrh žalobkyně na zrušení výpovědi nájemních smluv zamítnut. Krajský soud přitom výslovně konstatoval, že ke vzniku nájemního vztahu došlo na základě společného nepoctivého jednání žalobkyně a ENERGOSUN. Ústavní stížnost proti usnesení krajského soudu byla odmítnuta (viz usnesení ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 3566/17).
18. Na základě těchto skutečností bylo rozhodnuto o zrušení licence žalobkyni, neboť nebyly splněny předpoklady vyplývající z § 5 odst. 3 energetického zákona. Navíc na totožné zařízení (FVE Bílina) byla dne 17. 9. 2018 udělena licence na výrobu elektřiny společnosti PEGDUN. V řízení o udělení licence PEGDUN sdělil insolvenční správce ENERGOSUN žalovanému, že žalobkyně neposkytuje potřebnou součinnost za účelem umožnění plynulého přechodu licencované činnosti.
19. Přestože žalobkyně s výpovědí nájemních smluv nesouhlasila, její návrh na zrušení výpovědi byl soudem zamítnut. Navíc ani v průběhu správního řízení žalobkyně nepředložila nový podklad, který by svědčil o existenci užívacího práva. Byla sice předložena dohoda o narovnání uzavřená mezi ní a vlastníkem elektrárny, ovšem ani tato listina užívací či vlastnické právo žalobkyně neosvědčovala. Jednalo se toliko o nepodepsaný koncept právního úkonu. Navíc se listina týkala doby předcházející okamžiku udělení licence společnosti PEGDUN.
20. Z popsáných důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně a její další podání

21. V replice ze dne 11. 1. 2019 žalobkyně setrvala na své argumentaci uplatněné v žalobě, že insolvenční soud nerozhodoval o věci meritorním rozhodnutím. Návrh žalobkyně nebyl projednán jako incidenční spor, jak byl původně zapsán. Z usnesení krajského soudu tak nelze dovozovat platnost výpovědi z nájemních smluv. Upozornila rovněž, že se žalovaný ve svém vyjádření nijak nevypořádal s tím, proč bylo odeslání napadeného rozhodnutí zdržováno až do rozhodnutí o udělení nové licence. Takový postup vzbuzuje pochybnosti o poctivosti jednání žalovaného.
22. Přípisem ze dne 14. 12. 2020 žalobkyně vznesla námitku věcné nepřislušnosti soudu.

V. Ústní jednání

23. Při ústním jednání dne 28. 1. 2021 žalovaný setrval na stanovisku obsaženém v předchozím písemném podání, že žalobkyně pozbyla užívací právo k licencovanému

zařízení. Proto bylo rozhodnuto o zrušení licence. Žalobkyně se k jednání bez omluvy nedostavila, přestože byla řádně předvolána.

24. Soud sdělil, že přípisem ze dne 14. 12. 2020, č. j. 30 A 159/2018-120, reagoval na námitku věcné příslušnosti a informoval žalobkyni, že podle jeho názoru je věcně příslušný k projednání předmětné věci.
25. Dále soud konstatoval obsah žaloby, soudního i správního spisu a provedl dokazování rozhodnutím žalovaného o udělení licence PEGDUN z 17. 9. 2018, č. j. 08368-74/2017-ERU (č. l. 48-49 soudního spisu), a doručenkou datové zprávy dokládající doručení rozhodnutí o udělení licence společnosti PEGDUN dne 17. 9. 2018 (č. l. 50). Soud provedl dokazování rovněž usneseními Rady žalovaného č. 184/2018 z 24. 7. 2018 a č. 205/2018 z 21. 8. 2018, které dokládají, že do 31. 7. 2018 byla Rada žalovaného ve složení JUDr. PhDr. V. K., předseda, a členů Ing. R. K., Ph.D., Ing. V. O., Ing. J. P. a Ing. V. V. Od 1. 8. 2018 byla Rada v témže personálním složení s výjimkou skutečnosti, že předsedou Rady se stal Ing. V. O. namísto JUDr. PhDr. V. K. (o konci funkčního období JUDr. PhDr. K. k 31. 7. 2018 nebylo mezi účastníky sporu; viz sdělení žalovaného při jednání a část III. podané žaloby).
26. Listinami připojenými k žalobě, k doplnění žaloby z 6. 12. 2018 nebo k vyjádření žalovaného, které jsou součástí správního spisu, soud dokazování neprováděl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Dokazování nebylo prováděno ani listinami přiloženými k návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť tyto důkazní návrhy (č. l. 52 – 72 spisu) byly vyčerpány rozhodnutím soudu o odkladném účinku. Ostatní důkazní návrhy žalobkyně soud zamítl pro nadbytečnost [dohoda o ceně k nájemní smlouvě se žalobkyní (č. l. 9-10 spisu), smlouvy o nájmu movitých a nemovitých věcí uzavřené mezi insolvenčním správcem ENERGOSUN a PEGDUN 26. 6. 2017 (č. l. 23-27 a 29-33 spisu), návrh na vyžádání spisu ve věci řízení o žádosti PEGDUN o licenci obsažený v doplnění žaloby z 6. 12. 2018].

VI. Posouzení věci soudem

27. Soud přezkoumal rozhodnutí Rady žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí Rady žalovaného.
28. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
29. Ze správního spisu vyloučily následující skutečnosti.
30. Žalobkyně disponovala uživatelským právem k energetickému zařízení, jež je předmětem licence (FVE Bílina), z titulu nájemních smluv uzavřených s ENERGOSUN dne 1. 10. 2015. Dne 3. 4. 2017 byly předmětné nájemní smlouvy vypovězeny insolvenčním správcem dlužníka ENERGOSUN podle § 256 odst. 1 insolvenčního zákona.
31. Proti výpovědi nájemních smluv se bránila žalobkyně návrhem podle § 256 odst. 2 insolvenčního zákona u Krajského soudu v Brně. Ten usnesením ze dne 17. 10. 2017, č. j. KSBŘ 28 INS 27141/2015-B-97, návrh žalobkyně na zrušení výpovědi nájemních smluv zamítl. V odůvodnění rozhodnutí krajský soud konstatoval, že „*ke vzniku nájemního vztahu došlo na základě společného nepoctivého jednání dlužníka a navrhovatele [žalobkyně]. Jakkoliv tedy může mít navrhovatel zájem na zachování nájemních smluv, nepůjde o zájem*

oprávněný.“ Připomněl rovněž, že žalobkyně jako nájemce neplnila dle insolvenčního správce smlouvy řádně. Návrh byl proto shledán nedůvodným. Proti usnesení krajského soudu nebylo přípustné podání opravného prostředku.

32. Žalobkyně i po rozhodnutí soudu žalovanému dne 16. 11. 2017 sdělila, že trvá na tom, že výpověď nebyla platně učiněna. Správní orgán I. stupně se nicméně v rozhodnutí ze dne 11. 12. 2017, č. j. 08422-23/2017-ERU, ztotožnil se závěry usnesení č. j. KSBR 28 INS 27141/2015-B-97 a konstatoval, že žalobkyně přestala disponovat uživatím právem k energetickému zařízení, proto rozhodl o zrušení licence č. 111533672.
33. Dne 2. 1. 2018 podala žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozklad. V rámci řízení o rozkladu byl dne 27. 2. 2018 Radě doručen přípis insolvenčního správce dlužníka ENERGOSUN, který z důvodu kontinuity licencí žádal o posečkání s rozhodnutím do doby, než bude rozhodnuto o udělení licence v řízení vedeném se společností PEGDUN. Měl za to, že by rozhodnutí o rozkladu mělo být vydáno v návaznosti na rozhodnutí o udělení licence PEGDUN.
34. Dne 14. 5. 2018 bylo Radou žalovaného přijato rozhodnutí, které bylo zasláno do datové schránky žalobkyně až dne 6. 9. 2018 a doručeno fikcí 16. 9. 2018. Rada ERÚ se ztotožnila se závěry prvostupňového správního orgánu. Uvedla, že byla odmítnuta ústavní stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2017 (usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 3566/17). Dále zopakovala, že již v minulosti soudy konstatovaly nepoctivé právní jednání ENERGOSUN a žalobkyně při uzavírání nájemních smluv.
35. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení podmínek pro zánik uživatího práva k licencovanému zařízení [bod VI. A) rozsudku]. Poté hodnotil namítané procesní vady řízení o rozkladu [bod VI. B) rozsudku].

VI. A) Námitka nesprávného posouzení platnosti ukončení nájemních smluv

36. Žalobkyně v podané žalobě tvrdila, že žalovaný nemohl vycházet při posuzování platnosti výpovědi nájemních smluv z usnesení Krajského soudu v Brně. O platnosti výpovědi nebylo rozhodnuto rozsudkem, proto si měl žalovaný existenci uživatího práva k energetickému zařízení posoudit sám.
37. Z ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) energetického zákona plyne, že *Energetický regulační úřad licenci zruší, pokud její držitel přestal splňovat podmínky pro její udělení podle tohoto zákona.*
38. Podle § 5 odst. 3 energetického zákona *fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo uživatí právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.*

39. Podle § 256 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, *insolvenční správce je po prohlášení konkursu oprávněn vypovědět nájemní smlouvu nebo podnájemní smlouvu uzavřenou dlužníkem ve lhůtě stanovené zákonem nebo smlouvou, a to i v případě, že byla sjednána na dobu určitou; výpovědní lhůta však nesmí být delší než 3 měsíce. Ustanovení občanského zákoníku o tom, v kterých případech a za jakých podmínek může pronajímatel vypovědět nájem bytu, tím nejsou dotčena* (odstavec 1). Jestliže by výpověď nájemní smlouvy sjednané na určitou dobu, v níž je dlužník pronajímatelem, byl nájemce nepřiměřeně dotčen ve svých oprávněných zájmech nebo by tím utrpěl či mohl utrpět značnou škodu, může nájemce do 15 dnů od doručení výpovědi navrhnout insolvenčnímu soudu zrušení výpovědi. Jestliže bude zajištěno, že nájemce koupí předmět nájmu při zpeněžení majetkové podstaty za cenu obvyklou, vyhoví insolvenční soud takovému návrhu vždy (odstavec 2). Právo na nájemné nebo jinou úhradu za dobu před prohlášením konkursu může druhý účastník smlouvy uplatnit pouze přihláškou pohledávky. Totéž platí, jde-li o nájemné nebo jinou úhradu zaplacenou předem; tuto pohledávku je nutné přihlásit jako pohledávku vázanou na splnění odkládací podmínky (odstavec 3).
40. Žalovaný v projednávané věci konstatoval, že žalobkyně v důsledku výpovědi nájemních smluv insolvenčním správcem dlužníka ENERGOSUN přestala disponovat užívacím právem k licencovanému zařízení. Nesplňovala tedy předpoklady vyžadované § 5 odst. 3 energetického zákona. Při posuzování, zda byla výpověď udělena platně, žalovaný vycházel z usnesení Krajského soudu v Brně č. j. KSBŘ 28 INS 27141/2015-B-97, jímž byl návrh na zrušení výpovědi nájemních smluv zamítnut. Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí k dané otázce pouze doplnila, že ústavní stížnost proti předmětnému usnesení byla odmítnuta.
41. Žalobkyně v podané žalobě zpochybňovala usnesení krajského soudu č. j. KSBŘ 28 INS 27141/2015-B-97. Tvrdila, že z něj nelze vycházet, neboť o věci nebylo rozhodnuto meritorně (rozsudkem).
42. S uvedenou argumentací se soud neztotožnil. O návrhu na zrušení výpovědi podle § 256 odst. 2 insolvenčního zákona rozhoduje soud usnesením, neboť se jedná o rozhodování soudu v rámci výkonu dohlédací činnosti (§ 11 a § 91 insolvenčního zákona; viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 1 VSPH 762/2011, KSLB 76 INS 12171/2010, nebo MARŠÍKOVÁ, J. a kol. *Insolvenční zákon podle stavu právní úpravy k 1. 1. 2018*, 3. vydání, Praha: Leges, 2018). Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí oprávněně vycházel z usnesení Krajského soudu v Brně č. j. KSBŘ 28 INS 27141/2015-B-97, které věcně posuzovalo otázku platnosti výpovědi nájemních smluv. Žalovaný tak nepochybil, odkázal-li ve svém rozhodnutí na závěry krajského soudu o platnosti výpovědi z nájemních smluv, aniž by platnost výpovědi nájemních smluv sám blíže hodnotil.
43. Úvahy žalobkyně, že její návrh měl být veden jako incidenční spor, tak jak byl původně zapsán v rejstříku, odporují výše uvedené literatuře i judikatuře insolvenčních soudů. Soud se s nimi proto neztotožnil.
44. Za daného skutkového stavu měl žalovaný za prokázané, že v době jeho rozhodování žalobkyně nedisponovala platným užívacím právem k licencovanému zařízení. Oprávněně vycházel z usnesení č. j. KSBŘ 28 INS 27141/2015-B-97, které platnost výpovědi nájemních smluv potvrdilo. O zrušení licence podle § 10 odst. 2 písm. a) energetického

zákona tak žalovaný rozhodl v souladu se zákonem a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu.

45. Námitka není důvodná.

VI. B) Namítané procesní vady řízení o rozkladu

46. Žalobkyně dále namítala procesní vady řízení o rozkladu, konkrétně upozorňovala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno 14. 5. 2018, ovšem doručeno až 16. 9. 2018, přičemž v mezidobí došlo ke změně složení Rady žalovaného.
47. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo Radou žalovaného přijato 14. 5. 2018, ovšem předáno k doručení až 6. 9. 2018 (doručeno 16. 9. 2018).
48. Po přijetí rozhodnutí Radou a okamžikem jeho předání k doručení byly do správního spisu založeny jak podání žalobkyně, tak příписы žalovaného, resp. kopie ze správního spisu vztahujícího se k žádosti PEGDUN o udělení licence.
49. Konkrétně ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 6. 2018 bylo Radě žalovaného doručeno doplnění rozkladu, v němž žalobkyně sdělila, že vede s insolvenčním správcem dlužníka ENERGOSUN jednání směřující k přehodnocení podané výpovědi, jež by obnovilo nájemní vztahy od samého počátku, tj. mělo by za následek, že žalobkyně nikdy nepřestala splňovat předpoklady pro udělení licence. Doplnila rovněž, že jedná i se společností PEGDUN o uzavření dohody, aby bylo možné ve shodě všech tří stran docílit souběžného zrušení licence u žalobkyně a jejího udělení společnosti PEGDUN. Požádala proto o přerušování řízení.
50. Na zmíněné podání žalobkyně reagovala Rada přípisem ze dne 10. 8. 2018, v němž sdělila, že tvrzení žalobkyně o přehodnocení výpovědi smlouvy insolvenčním správcem nebylo nijak doloženo. Dále byla žalobkyně informována, že z řízení o žádosti o udělení licence společnosti PEGDUN je zřejmé, že úmyslem PEGDUN je dosáhnout udělení licence. Bylo doplněno, že „*Rada Energetického regulačního úřadu již rozklad společnosti FAIPON s. r. o. projednala, následně ovšem bylo odloženo vydání rozhodnutí o rozkladu na základě žádosti společnosti PEGDUN, s. r. o. a insolvenčního správce společnosti ENERGOSUN a. s., aby proces zrušení a udělení licence k totožnému energetickému zařízení byl časově koordinován. Lze shrnout, že pokud nebudou doloženy nové skutečnosti ohledně zrušení licence společnosti FAIPON s. r. o., které by musely být zohledněny, je předpoklad, že v takové podobě bude schválené rozhodnutí Rady vydáno.*“
51. Přípisem ze dne 10. 8. 2018 žalobkyně opakovaně požádala o přerušování řízení a přiložila koncept dohody o narovnání mezi ní a insolvenčním správcem ENERGOSUN (podle uvedené dohody se smluvní strany shodly na tom, že nájemní smlouvy z 1. 10. 2015 považují za platné s tím, že skončily k 31. 7. 2017). Požádala o vyjádření, zda předmětná dohoda bude dostačujícím právním titulem pro to, aby Rada konstatovala, že žalobkyně nikdy nepřestala splňovat podmínky pro udělení licence. Dále žádala o prodloužení doby přerušování řízení o dalších 60 dnů, aby mohla s insolvenčním správcem dovést zamýšlené právní jednání. Uvedla rovněž, že po uzavření dohody poskytne veškerou součinnost ke zrušení její licence a souběžnému udělení licence společnosti PEGDUN.
52. Ve správním spise se dále nachází záznam žalovaného z 30. 8. 2018 o vložení kopií listin do spisu z řízení o udělení licence PEGDUN (dvě doplnění žádosti o udělení licence doručená žalovanému 16. 8. a 22. 8. 2018, sdělení PEGDUN z 6. 8. 2018 a žádost insolvenčního správce o posečkání z 23. 2. 2018).

53. Přípisem doručeným Radě dne 30. 8. 2018 žalobkyně zopakovala, že stále probíhají jednání s insolvenčním správcem směřující k přehodnocení výpovědi. Požádala o vyjádření, zda by doplnění rozkladu uzavřenou dohodou bylo dostačujícím titulem pro závěr, že žalobkyně nikdy neztratila předpoklady pro udělení licence.
54. Na sdělení žalobkyně reagovala Rada přípisem ze dne 5. 9. 2018. Uvedla, že reflektovala skutečnost, že ze strany PEGDUN i insolvenčního správce bylo žádáno o souběžné zrušení licence žalobkyni a udělení licence společnosti PEGDUN. Požadavek žalobkyně lze vnímat jako odpovídající těmto požadavkům, neboť i v přiloženém návrhu dohody o narovnání byl v čl. 2 navržen obdobný způsob řešení situace přechodu výkonu licencované činnosti pro období od platného vypovězení smlouvy insolvenčním správcem. Navrhovaného účelu tak bylo podle Rady dosaženo tím, že rozhodnutí o rozkladu bylo odloženo, aby došlo k plynulému přechodu výkonu podnikatelské činnosti. Přerušování řízení o zrušení licence by bránilo pravomocnému udělení licence jinému subjektu. Bylo doplněno, že z listin předložených žalobkyní nijak nevyplynulo, že „*pominuly důvody, pro které společnost FAIPON s. r. o. přestala splňovat podmínky pro udělení licence, či že by podmínky pro udělení licence do budoucna opět splňovat měla. O tom svědčil i dlouhodobý zájem společnosti PEGDUN s. r. o. dosáhnout udělení licence, viz jím zaslaná doplnění žádosti ve dnech 6. srpna 2018, 16. srpna 2018 a 22. srpna 2018. Z tohoto důvodu nebylo řízení o zrušení licence přerušeno a otázku plynulého přechodu oprávnění vyřešil Energetický regulační úřad výše uvedeným způsobem.*“
55. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".
56. Okamžikem vydání rozhodnutí „končí fáze správního řízení na úrovni správního orgánu, který rozhodnutí vydává. Někdy se v této souvislosti mluví též o platnosti rozhodnutí, která nastává v okamžiku, kdy správní orgán učiní projev „vůle“ (...), která je obsahem správního rozhodnutí, navenek vůči adresátům správního rozhodnutí. Takový okamžik má význam z důvodu, že od této chvíle, tedy od vydání, resp. platnosti správního rozhodnutí, je jím správní orgán, který ho učinil, vázán, a to tak, že ho může změnit nebo jinak modifikovat jen zákonem stanoveným způsobem (...). Jedním z nejobvyklejších způsobů vydání rozhodnutí je způsob uvedený v § 71 odst. 2 písm. a), tedy předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí (...) k doručení podle § 19“ (viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012. s. 631-632).
57. Otázkou okamžiku vydání rozhodnutí u kolegiálních orgánů (konkrétně u Rady pro rozhlasové a televizní vysílání) se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, publikovaném pod č. 2122/2010 Sb. NSS. Konstatoval, že i u kolegiálního orgánu je nutné za vydání rozhodnutí považovat předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Doplnil, že „[z]vláštní ustanovení o řízení před kolegiálním orgánem (§ 134 správního řádu) totiž ohledně vydání rozhodnutí nestanovují žádné zvláštní pravidlo a pravidlo obecné, stanovené v ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, je i s ohledem na povahu věci plně použitelné na kolegiální orgány, neboť je v jejich možnostech uspořádat své vnitřní poměry (zejména jednacím řádem podle ust. § 134 odst. 5 správního řádu) tak, aby řádně postupovaly v souladu s uvedeným ustanovením o vydání rozhodnutí. Kolegiální povaha správního orgánu má totiž zásadní vliv pouze na jeho „vnitřní“ fungování a projevuje se zejména nutností existence určitého mechanismu vnitřních

rozhodovacích postupů (zejména pravidel hlasování transformujících jednotlivé vůle vícero oprávněných členů těchto orgánů do úřední vůle kolegiálního orgánu jako jediné a jednotné entity nadané vrchnostenskými pravomocemi), avšak nic nemění na skutečnosti, že „navenek“, tj. zejména v komunikaci s účastníkem řízení, se uvedený orgán projevuje a musí projevovat jako jediná entita.“ Nejvyšší správní soud uzavřel, že v daném případě nezvykle dlouhá doba (zhruba devět měsíců) od okamžiku „vnitřního“ přijetí rozhodnutí do vyhotovení napadeného rozhodnutí, resp. do doby jeho vydání, byla zcela v rozporu se smyslem a účelem § 71 odst. 1 správního řádu a vedla k zániku odpovědnosti pachatele za správní delikt.

58. Lze tak souhlasit se žalobkyní, že i v případě Rady žalovaného platí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až předáním písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, tj. 6. 9. 2018.
59. Z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí, plyne, že správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS). Povinností Rady žalovaného tak bylo zohlednit ve svém rozhodnutí veškeré skutečnosti a podání, k nimž došlo do okamžiku vydání rozhodnutí (tj. jeho předání k přepravě), nikoliv pouze do okamžiku, kdy došlo k vnitřnímu přijetí rozhodnutí kolegiálním orgánem. Pokud Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí nezohlednila podání žalobkyně, která byla rozkladovému orgánu doručena po schválení rozhodnutí Radou v květnu 2018 do vydání napadeného rozhodnutí (resp. jiné přípis a listiny založené správním orgánem do spisu), dopustila se vady řízení.
60. Soud dále hodnotil, zda předmětná vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
61. Z průběhu komunikace mezi žalobkyní a Radou žalovaného od června do září 2018 je zřejmé, že žalobkyně žádala o přerušení správního řízení tak, aby na rozhodnutí o rozkladu plynule navazovalo rozhodnutí o udělení licence společnosti PEGDUN (viz přípis žalobkyně z 12. 6. 2018). Žádost o pozdržení vydání rozhodnutí v rozkladovém řízení adresoval Radě žalovaného i insolvenční správce ENERGOSUN dne 27. 2. 2018.
62. Podle § 8 odst. 3 energetického zákona platí, že *na každé výrobní, přenosové, přepravní, distribuční nebo rozvodné zařízení a na každé zařízení na uskladňování plynu lze vydat pouze jednu licenci*. Předmětné ustanovení garantuje výlučnost licence pro konkrétní energetické zařízení. Z důvodu zachování kontinuity licencované činnosti je vhodné, aby na rozhodnutí o zrušení licence jednomu subjektu plynule navazovalo rozhodnutí o udělení licence novému subjektu.
63. Snahou o zajištění kontinuity licencované činnosti byl motivován postup Rady žalovaného, která sice rozklad žalobkyně projednala již v květnu 2018, ovšem „bylo odloženo vydání rozhodnutí o rozkladu“, aby byl proces zrušení a udělení licence k totožnému energetickému zařízení koordinován (viz přípis Rady z 10. 8. 2018 nebo z 5. 9. 2018). Je tak zřejmé, že Rada žalovaného s vydáním rozhodnutí o rozkladu vyčkávala do doby, kdy budou v řízení o žádosti PEGDUN doloženy všechny podklady potřebné pro rozhodnutí o udělení licence. Tento postup ostatně sama žalobkyně v průběhu správního řízení požadovala. Její nynější argumentace, že daný postup Rady byl nezákonný, jehož se dříve sama dovolávala, se tak jeví jako účelová.

64. Důvody, které Radu žalovaného vedly k pozdržení okamžiku vydání rozhodnutí o rozkladu, jsou legitimní. V napadeném rozhodnutí však procesním pochybením nebyly zohledněny veškeré skutečnosti, k nimž došlo do vydání rozhodnutí (viz bod 59 výše). Pokud by Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí pominula některé důkazní návrhy žalobkyně, které pro věc mohly být relevantní, dopustila by se vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud však dospěl k závěru, že od okamžiku, kdy došlo k vnitřnímu přijetí rozhodnutí Radou, do okamžiku jeho vydání, nebyly do spisu založeny takové důkazy, které by mohly mít jakýkoliv význam pro posouzení stěžejní právní otázky v řízení o zrušení licence, tj. které by prokazovaly (resp. mohly prokazovat) že žalobkyně disponuje uživatelským nebo vlastnickým právem k předmětnému energetickému zařízení. Koncept dohody o narovnání vycházel z toho, že nájemní vztah žalobkyně k FVE Bílina skončil nejpozději k 31. 7. 2017; nemohl tedy nijak prokázat, že v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (11. 12. 2017) či později (v době vydání napadeného rozhodnutí) žalobkyně disponovala uživatelským titulem k předmětnému energetickému zařízení. O tom, že daná dohoda o narovnání nemohla být pro vydání rozkladového rozhodnutí relevantní, byla navíc žalobkyně informována přípisem Rady ze dne 5. 9. 2018.
65. Ani listiny, které byly do správního spisu založeny správním orgánem (dokumenty z řízení o žádosti PEGDUN), nemohly ničeho změnit na skutečnosti, že žalobkyně nedisponovala uživatelským právem k licencovanému zařízení. Byly do spisu založeny proto, aby vysvětlily dlouhou časovou prodlevu mezi přijetím rozhodnutí a jeho vydáním. Dokládaly, že v řízení o žádosti PEGDUN již došlo k doložení potřebných dokumentů, aby mohlo být žádosti o udělení licence vyhověno.
66. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že pochybení Rady žalovaného, která v napadeném rozhodnutí nezohlednila všechny listiny založené ve spisu do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, v daném případě nemohlo mít vliv na zákonnost jejího rozhodnutí.
67. Žalobkyně v této souvislosti rovněž uváděla, že od srpna 2018 došlo ke změně složení Rady. Měla za to, že napadené rozhodnutí bylo předáno k doručení nepříslušným správním orgánem. Tím mělo dojít k porušení § 19 odst. 1 správního řádu, podle jehož věty první *písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil*. Předmětnou výtku žalobkyně soud neshledal případnou. Jak vyplynulo z dokazování při ústním jednání, od května do září 2018 nedošlo k personální změně Rady žalovaného, pouze ke změně v osobě jejího předsedy (viz bod 25 shora). Není tedy pravdou, že by napadené rozhodnutí bylo předáno k doručení jiným správním orgánem, než který se na rozhodnutí usnesl. Figuruje-li na rozhodnutí jako předseda Rady Ing. O., jedná se o osobu, která v době přijetí rozhodnutí byla předsedou Rady. Skutečnost, že bylo rozhodnutí předáno k doručení v době, kdy již byl předsedou Rady JUDr. PhDr. K., nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí ani porušení § 19 odst. 1 správního řádu.
68. Jako nepřípadnou hodnotí soud rovněž námitku, že žalobkyně nebyla o přijetí rozhodnutí Radou informována a dále jednala s třetími osobami v dané věci. Z přípisu žalovaného ze dne 10. 8. 2018 je zřejmé, že žalobkyně byla o projednání věci Radou informována s tím, že vydání rozhodnutí je odloženo za účelem koordinace postupu s řízením o žádosti PEGDUN. Pokud by jí jednáním Rady vznikla škoda, je oprávněna domáhat se její náhrady u soudů v občanském soudním řízení.

69. Soudu nepřisvědčil ani námitkám žalobkyně o porušení zásady rychlosti. Lze zopakovat, že kromě insolvenčního správce ENERGOSUN a PEGDUN i sama žalobkyně v průběhu řízení o rozkladu usilovala o přerušení řízení, aby na rozhodnutí o odebrání licence žalobkyni navazovalo rozhodnutí o udělení licence PEGDUN. Pokud nyní v rozporu s tím, co požadovala ve správním řízení, upozorňuje na průtahy v řízení o rozkladu, lze konstatovat, že měla možnost využít opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, což však neučinila.
70. Námitka tak není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

71. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
72. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 1. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu